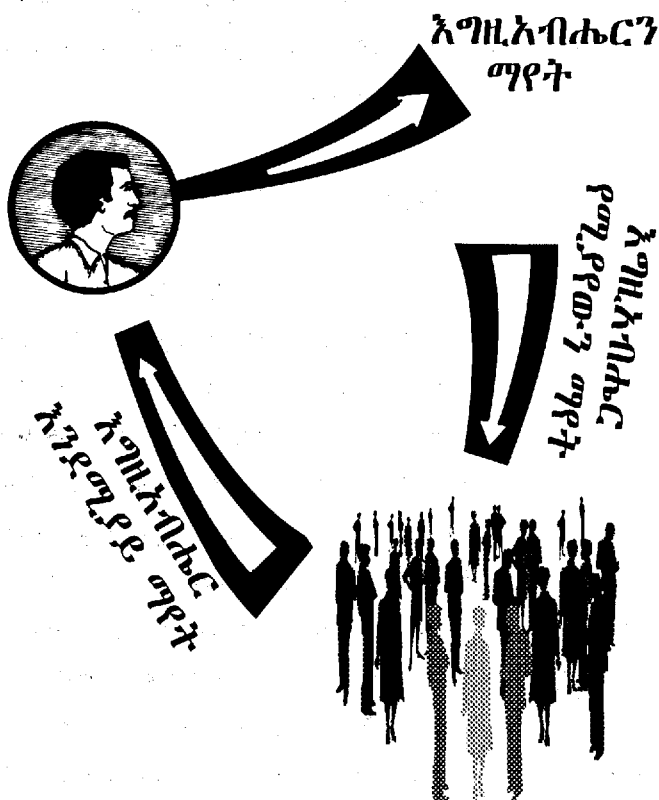

ምዕራፍ አሥር የእግዚአብሔርን ራእይ ማስተዋል

ም ዕ ራ ፍ አ ሥ ር

የ እ ግ ዚ አ ብ ሔ ር ን ራ እ ይ ማ ስ ተ ዋ ል

“አይኖችህ ንጉሡን በውበቱ ያዩታል፤ እነርሱም በሩቅ ያለች ምድርን ያዩአታል።” (ኢሳ. 33:17)

የእግዚአብሔርን ራእይ ማስተዋል በጣም አስፈላጊ ነገር ነው። የእግዚአብሔርን ራእይ ለምን ማስተዋል እንደሚገባና ጠቀሚታውንም ጭምር ዘርዘር አድርገን እንመለከታለን።

እግዚአብሔርን ማየት

እግዚአብሔርን ማየት የራእይ መጀመሪያ ደረጃ ነው። በመሠረቱ ራእይ የሚጀምረው ራሳችንን ውስጣችንን በመመልከት ሳይሆን፤ ራሳችንን አቅንተን ወደ ላይ በመመልከት ነው። ለዚህም ነው በባለራእይነቱ የታወቀው ዳንኤል “ዓይኖቼን ወደ ላይ አቀናሁ” ሲል የሚሰማው። ራእይ በአጠቃላይ እነጋገር እግዚአብሔርን ማየት፤ ወደ እግዚአብሔር መመልከት፤ ወደ አርያም ማቅናት፤ ወደ መለኰታዊ ዙፋን ማስተዋል ማለት ነው። የእውነተኛ ራእይ ሁሉ መነሻው ከአርያም ነውና። ሕዝቅኤል ስለ ራሱ ሲመሰክር “በሠላሳኛው ዓመት በአራተኛው ወር ከወሩም በእምስተኛው ቀን በኮቦር ወንዝ በምርኮኞች መካከል ሳለሁ ሰማያት ተከፈቱ፤ የእግዚአብሔርንም ራእይ አየሁ።” ያለው ይህንኑ ለመግለጥ ነበር። (ሕዝቅ. 1:1) ። እስጢፋኖስ “መንፈስ ቅዱስንም

ተሞልቶ ወደ ሰማይ ትኩር ብሎ ሲመለከት የእግዚአብሔርን ክብር ኢየሱስንም በእግዚአብሔር ቀኝ ቆሞ አየና፡- እነሆ ሰማያት ተከፍተው የሰው ልጅም በእግዚአብሔር ቀኝ ቆሞ አያለሁ አለ።” (ሐዋ. 7:55) ይላል። ሐዋርያው ዮሐንስም “ባየሁትም ጊዜ እንደ ሞተ ሰው ሆኜ ከእግሩ በታች ወደቅሁ ቀኝ እጁንም ጫነብኝ እንደዚህም አለኝ አትፍራ... ” (ራእይ 1:17) ሲል ይመሰክራል። ስለዚህ ራእይ የሚጀምረው አገልግሎትን በማየት፣ ወይም እግዚአብሔር የሚፈልገውን በማየት ሳይሆን፣ በቀጥታ እግዚአብሔርን በማየት ነው። ምንጩ እርሱ ነውና። በቅድሚያ መፈለግ ያለብን የእግዚአብሔር ፊት እንጂ ራእይን መሆን የለበትም። እግዚአብሔርን ለማወቅ እንጂ ከዚያ በፊት ራእይን እንድናገኝ መጸለይ አግባብ ያለው ጸሎት አይሆንም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ሃሳቡን መግለጽ የሚጀምረው እርሱን በማወቅ ውስጥ ስለሆነ፣ በመጀመሪያ እግዚአብሔርን ለማወቅ መጓጓት ይኖርብናል።

እግዚአብሔርን ስንፈልግ፣ በዚያ ጽኑ መሻታችን ውስጥ ፈቃዱንም ይገልጽልናል። አብርሃም ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ነው። አብርሃም ሰዶምና ገሞራን ከማየቱ በፊት እግዚአብሔርን አየ። እግዚአብሔር እንደ ወዳጅ የልቡን ሃሳብ ነገረው። እርሱም በጸሎት በእግዚአብሔር ፊት ቆመ።

1። እግዚአብሔርን በክብሩና በኃይሉ ማየት።

በመጀመሪያ ደረጃ አሁንም ተደግሞ መጠቀስ የሚገባው ሰማያዊ ራእይን ለማስተዋል እግዚአብሔርን በእግዚአብሔርነቱ ክብርና ኃይሉ ማየት ይገባል። እግዚአብሔር እንደሚያይ እናይ ዘንድ እርሱ በሕይወታችን ቅድሚያ እንዲይዝ ይገባል።

እርሷያነታቸውን ልንከተል የሚገቡን ታላላቅ የብሉይም ሆነ

የአዲስ ኪዳን ባለ ራእዮች በመጀመሪያ ያዩት ሥራቸውን ወይም ራሳቸውን ወይም አካባቢያቸውን ወይም መሪዎቻቸውን ሳይሆን እግዚአብሔርን ነው። ለምሳሌ ታላቁ የብሉይ ኪዳን ባለ ራእይ ኢሳይያስ “ንጉሥ ያዝያን በሞተበት ዓመት እግዚአብሔርን በረጅምና ከፍ ባለ ዙፋን ተቀምጦ አየሁት ሲል የራእዩን ለሃዱ ይጀምራል።” ኢሳይያስ እግዚአብሔርን በታላቅ ዙፋን ተቀምጦ አየሁት ብቻ ብሎ አያበቃም፤ ምድርም በእግዚአብሔር ክብር ተሞልታ አየሁዋት፤ ሲል ይቀጥላል። ከዚህ የኢሳይያስ ራእይ ትልቅ ምስጢር እንረዳለን። ይኸውም እግዚአብሔርን የማያዩ፤ ወይም የማይቱ ፍላጎቱም ሆነ ዝንባሌውም የሌላቸው ሰዎች ምድርን የሚመለከቷት በእግዚአብሔር ክብር ተሞልታ ሳይሆን፤ ችግሯን ሰቆቃዋንና ብልሽቷን ብቻ ነው። እግዚአብሔርን የሚያዩ ግን በዚያ ውስጥ የእግዚአብሔርን ክብር ለማየት ይታደላሉ። በዚህም ምክንያት ለሰዎች ልጆች መፍትሄን ያመጣሉ። በሥጋ ነገሮችን ስንመለከት መፍትሄ የማይገኝለት ችግርን ነው የምናየው። በመንፈስ ወገኖቻችንን ስናይ ግን በውስጣቸው ኢየሱስን ስለምንመለከት፤ ያልጠበቅነው ውበትና የአምላክን ክብር እናያለን፤ እናይባቸዋለንም።

በኢሳይያስ ራእይ ውስጥ የምናጤነው ሌላ ምስጢር አለ። እግዚአብሔር በታላቅ ዙፋን ላይ ተቀምጦ ከማየቱ በፊት ንጉሥ ያዝያን አስቀድሞ መሞት ነበረበት። ዛሬም ቢሆን ለኛ ይህ ምስጢር በሕይወታችን ትልቅ የተምሳሌትነት ባሕርይ አለው። ምክንያቱም እኛ ብዙውን ጊዜ የእግዚአብሔርን ራእይ እንዳንመለከት የሚያደርጉን፤ በውሳጣችን ያሉት ንጉሥ ያዝያኖች ባለመሞታቸው ነው፤ ንጉሥ ያዝያን በሕይወታችን ብዙ ነገሮችን ይወክል ዘንድ የተቀመጠ እኩይ ተምሳሌት ነው። ይኸውም ንጉሥ ያዝያን በትዕቢት የተሞላ ነጉሥ ነበር።

እግዚአብሔር ከልጅነቱ መርጦ ቢያነግሠውም፤ ዙፋንና እድሜ በበረከት ቢሰጠውም፤ ወደ መጨረሻው ላይ ግን በእግዚአብሔር ላይ የድፍረት ኃጢአትን መሥራት ጀመረ። እንዲያውም፤ አንድ ጊዜ እግዚአብሔር ተቆጥቶ በለምጽ በሽታ መታው። በእርሱ ዘመነ መንግሥት እስራኤል ከወራሪ ኃይላት ሁሉ ተጠብቀው በሰላም ሰለኖሩ፤ እግዚአብሔርን መፈለግ ትተው በተዝናና ሕይወት ውስጥ ጭልጥ ብለው ገቡ። ወርቅና ብራቸው ዝገት፤ ወይን ጠጃቸው ከውኃ ጋር የተቀላቀለ ቅድስናቸው የረከሰ ሆነው ተገኙ። ስለዚህ ኢሳይያስ “ኑና እንዋቀስ ይላል እግዚአብሔር፤ ኃጢአታችሁ እንደ አለላ ብትሆን እንደ አመዳይ ትነጻለች፤ እንደ ደምም ብትቀላ እንደ ባዘቶ ትጠራለች።” (ኢሳ. 1:18) የሚለውን የእግዚአብሔርን መልእክት ይዞላቸው ከተፋ አለ። ሥዝያን በሞተ ጊዜ ነቢዩም ዓይኑን ወደ ሰማይ አቀና እግዚአብሔርንም አየ።

ሙሴ እስራኤላውያንን በመምራት አገልግሎት ላይ እያለ፤ እስከ ዛሬ የምንደነቅባቸውን የእግዚአብሔርን ታላቅነት የሚያሳዩትን፤ ድንቆችና ተአምራቶችን ከተመለከተ በኋላ የመጨረሻውና ትልቁ ጥያቄ አድርጎ በእግዚአብሔር ፊት ያቀረበው “አንድ ጊዜ ብቻ ክብርህን አሳየኝና ያ ይበቃኛል” የሚለውን መሻቱን ነበር። ያም ማለት “እግዚአብሔር ሆይ ላይህ እፈልጋለሁ፤ ተጠምጃለሁ” ማለቱ ነው። ያገለገለው አገልግሎት፤ በአገልግሎቱም ውስጥ ያያቸው ድንቅና ተአምራቶች፤ የእግዚአብሔርን ክብር ማየትን እንደማይተኩለት ተገንዝቧል። ማገልገል፤ ድንቅና ተአምር ማየትና፤ የእግዚአብሔርን ክብር ማየት፤ በትይዩ የሚሄዱ እንጂ፤ እንዱ እንዱን የሚተኩልምምዶች አይደሉም።

እግዚአብሔር ከምሕረቱ ብዛት የተነሳ ቢጠቀምብንና

ብናገለግለው፤ እግዚአብሔርን በሙሉ ክብሩ አየነው ማለት አይደለም። ለግል ሕይወታችን ግን በጽኑ መሻትና ፍላጎት የእግዚአብሔርን ክብር መጠማትና ማየት እጅግ ወሳኝና አስፈላጊ ነው።

ያዕቆብ እግዚአብሔርን ለማየት ካለው ከፍተኛ ጉጉት የተነሳ ሌሊቱን በሙሉ ሲታገል አደረ። እግዚአብሔርም ጥማቱን ቸል ሊልበት ስላልፈለገ ራሱን ገለጠለት፤ ያኔ ታዲያ ያዕቆብም በሐሴት “እግዚአብሔርን አየሁት ሰውነቴም ድና ቀረች።” አለ። (ዘፍ. 32:30)

2። እግዚአብሔርን በውበቱ ማየት።

በሁለተኛ ደረጃ የእግዚአብሔርን ራእይ ለማስተዋል፤ የእግዚአብሔርን የንጉሥን ውበት ማየት መቻል አለብን። (ኢሳ. 33:17) እውነተኛ ራእይ የክርስቶስን ውበት ያሳየናል። የእግዚአብሔርን ሥራውን ከሰማንና ኃይሉን ካወቅን በኋላ ዓይኖቻችን የንጉሥን ውበት ማየት አለባቸው። ይህም ማለት እግዚአብሔርን ለማየት አስቀድመን የክርስቶስ ኢየሱስን የመስቀሉን ሥራና ኃይል መረዳት አለብን ማለት ነው። በተጨማሪም እግዚአብሔርን ከነውበቱ ለማየት የመንፈስ ቅዱስን ሥራ በውስጣችን መለማመድ አለብን። በአዲስ ኪዳን ቀዳሚ ሰማዕት በመሆን የታወቀው እስጢፋኖስ፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ከነሙሉ ክብሩና ውበቱ ያየው፤ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ በውስጡ ከተገለጠ በኋላ ነው።

እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት

እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት። ሌላው ማወቅ የሚገባን

እግዚአብሔርን ካየንና በመሻታችንና በጸሎታችን ከተጣበቅን በኋላ፤ የሚቀጥለው ደረጃ እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት መጀመር ነው። ብዙዎች በብሉይ ኪዳንም ሆነ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በዚህ ልምምድ ውስጥ ለማለፍ እድል አግኝተዋል። በቅድሚያ የእግዚአብሔርን ፊት በመሻታቸው፤ እግዚአብሔርም፤ ፈቃዱን ይገልጥላቸው ሃሳቡንና እቅዱን ያጫውታቸውና እርሱ የሚያየውን ያሳያቸው ዘንድ በመንፈስ ወደ እርሱ ይማርካቸዋል።

እንግዲህ በእግባቡ ራእይ ብለን የምንሰይመው እርሱን ነው። ዓይኖቻችን አስቀድመው እግዚአብሔርን ያያሉ፤ ቀጥለውም የእግዚአብሔርን ዓይን ተከትለው፤ እርሱ የሚያየውን ይመለከታሉ። ከዚህ ዓይነት የአሠራር ቅደም ተከተል ውጭ፤ ሰማያዊ ራእይን መጠበቅ ራስን መደለል ይሆናል። የሚያየውን ሳናይ፤ የሚታየውን ማየት አንችልም። የነቢያትና የባለ ራእዮች ሕይወትና አገልግሎት የተመሠረተው በዚህ ዓይነት የአሠራር ሥርዓት ነው። ለዚህም አብነት ይሆን ዘንድ የኤርምያስን የራእይ ልምምድ መጥቀስ ይቻላል። ኤርምያስ አስቀድሞ በመንፈስ ከእግዚአብሔር ጋር ከተገናኘና ካየው በኋላ ማየት የሚገባውን ሊያሳየው ወደ አንድ ቦታ ወሰደው። ይህም ኤርምያስ በመጀመሪያ አምላኩን ካየ በኋላ ወደ ለጣቂው ደረጃ እየሄደ እንደ ሆነ ሲያመለክተን ነው። ምክንያቱም ኤርምያስ እግዚአብሔርን ከማየቱ በፊት ማየት የሚገባውን አይደለም ያየው። ያማ ቢሆን የእግዚአብሔርን አሠራር ቅደም ተከተል ጥሷል ባሰኘው ነበር። እውነተኛውን ራእይንም ባላየም ነበር። የኤርምያስን የራእይ ልምምድ በትንቢተ ኤርምያስ ምዕራፍ 1 ላይ በዝርዝር ማየት ይቻላል። ግን ይበልጥ አጽንኦት ለመስጠት በኤርምያስ ምዕራፍ 1:11-12 ላይ እግዚአብሔር ለኤርምያስ ያቀረበውን ጥያቄ እናገኛለን። እግዚአብሔር ለነቢዩ

ኤርምያስ ባቀረበው ጥያቄ መሠረት በተለያየ መንገድ መተርጎምና መበየን እንችላለን። ለምሳሌ በቁጥር 11 ላይ “ኤርምያስ ሆይ! ምን ታያለህ?” የሚለው ጥያቄው “ለመሆኑ እኔ የማየውን ነው ወይስ ሌላ ነው የምታየው?” የሚል ይመስላል። ለአሞጽም የቀረበው እንደዚሁ ዓይነት ጥያቄ እንደ ነበረ ቃሉ ሲመሰክር እንዲህ ይላል፡- “እግዚአብሔርም አሞጽ ሆይ የምታየው ምንድር ነው? አለኝ።” (አሞጽ 7:8) እኛም ራሳይን ስንቀበል፤ የእግዚአብሔርን ዓይን ተከትለን እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት መቻል አለብን እግዚአብሔር በሰማይ ነውና፤ እንደ ገና ወደ ሰማይ አቅንቶ አያይም። ራሱን ወደ ታች አዘንብሎ የሚመለከተው በምድር ያለውን ነው። “እግዚአብሔር ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍጹም የሆነውን ያጸና ዘንድ ዓይኖቹ በምድር ሁሉ ይመለከታሉና።” (2ዜና 16:9) ለሰው ልጆች ያለውን ሃሳብ፤ ዓላማና እቅድ ነው የሚያየው። እርሱ “ለእናንተ የማስባትን አሳብ እኔ እውቃለሁ፤ ፍጻሜና ተስፋ እሰጣችሁ ዘንድ የሰላም አሳብ ነው እንጂ የክፉ ነገር አይደለም።” (ኤር. 29:11) የሚለው ለዚህ ነው። ባለራእዮችና ነቢያት አስቀድመው እግዚአብሔርን ካዩ በኋላ፤ ከዚያም የእግዚአብሔርን ዓይን ተከትለው በእግዚአብሔር ሃሳብና እቅድ መሠረት ወደ ምድር ሲመለከቱ ታላቅ ሽክም ይሰማቸዋል። ለዚህም ነው የአብዛኛዎቹ ነቢያት የአገልግሎት ምዕራፍ በሽክም የሚከፈተው። ለምሳሌ ያህል “ነቢዩ ዕንባቆም ያየው ይህ ነው።” (ዕንባ. 1:1) “በሚልክያስ እጅ ለእስራኤል የሆነ የእግዚአብሔር ሽክም ይህ ነው።” (ሚልክ. 1:1) ነቢያቱ የአገልግሎት ሕይወታቸውም በእንባና በእዩዩ የሚታጀበው እግዚአብሔር የሚያየውን የምድርን ጉስቁልና እነርሱም አይተዋልና ነው። ብዙውን ጊዜ ለተራው ሕዝብ በማይገባው መንገድ የሰቆቃን ሕይወት ሲመሩ ይታያሉ። የኤርምያስ የልቅሶ መልእክት

ሰቆቃወ ኤርምያስ በመባል በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ተገልጧል። ኤርምያስ ለምን እንደሚያነባ ቢጠየቅ መልሱ፤ “እኔ የማንባበት ምክንያት እግዚአብሔር የሚያየውን ሰላየሁ ነው።” ሳይል አይቀርም። “ሰቆቃወ ኤርምያስን” በጥምና መመልከት ይህን ነገር ግልጽ ያደርገዋል። ስለዚህም ነው እርሱ እንኳ ባይወድ፣ አንድ ጊዜ እግዚአብሔር የሚያየውን አይቷልና፣ በውስጡ እንደ ፍም እያቃጠለው፣ ራሱን ተቀብሎ መልእክቱን ለማስተላለፍ የወሰነው። ለምሳሌ ያህል የሚከተሉትን አስተውል።

እግዚአብሔር እንደሚያየው ማየት

ለባለ ራሳቸውና ለነቢያት አስተውሎት እግዚአብሔር እንደሚያይ ማየት እጅግ ወሳኝ ነው። ይኸውም ከዚህ በፊት በሚገኙት ደረጃዎች መሠረት፣ በቅድሚያ እግዚአብሔርን አይተው፣ ቀጥለውም እግዚአብሔር የሚያየውን አይተው ከዚያ ደረጃ በኋላ ተሳስተው ለሃሰተኛ ነቢያትነት የተዳረጉ ብዙዎች ናቸው። ከዚህ በፊት የሚገኙትን ሁለቱን የራእይ ደረጃዎች ካለፉ በኋላ ሦስተኛው ደረጃ ባይ ጥንቃቄ ማድረግ ይገባቸዋል። ይኸውም እግዚአብሔር የሚያየውን ሲያዩ፣ እነዚህ ባለ ራሳቸው ከምን አንጻር እንዳይት ራሳቸውን መገምገም አለባቸው። ይህም ማለት ያዩትን ነገር፣ በእግዚአብሔር አንጻር፣ በእግዚአብሔር ምልክታና በእግዚአብሔር እይታ አይተዋል ወይ? የሚለው ጥያቄ ለራሳቸው ሰማያዊነት ወሳኝነት ስላለው ነው። ለመሆኑ እግዚአብሔር አይቶ ልቡ እንደ ከበደበት ሁሉ እነሱንም ከእይታቸው በኋላ ልባቸውን አክብሮባቸዋል ወይ? ለራሳቸው እውነተኛነት እግዚአብሔር አይቶ ልቡን ያስደሰተውን ያህል እነርሱም በእርሱ አንጻር ተመልክተው

ልባቸው ደስ ተሰኝቷል ወይ? የሚሉት ጥያቄዎች መልስ ማግኘት አለባቸው።

ለመሆኑ እግዚአብሔር እንደሚያይ ማየት ማለት ምን ማለት ነው? ይህንን ጥያቄ ግልጽ ለማድረግ የሚከተሉ ነጥቦችን፣ በመዘርዘር መመልከት እንችላለን። ይኸውም፣

1) ራስን በእግዚአብሔር ዓይን ማየት።

የእግዚአብሔርን ራእይ ለማስተዋል እራስን ማየት ያስፈልጋል። እግዚአብሔር ራሱን ከነክብሩና ከነውበቱ ካሳየን በኋላ ቀጥሎ ራሳችንን እንድናይ ነው የሚያደርገን። በኢሳይያስ ሕይወት ውስጥም የተከናወነው ይኸው ልምምድ ነው። ምክንያቱም እርሱ እግዚአብሔርን በታላቅ ዙፋኑ ላይ ሆኖ ካየው በኋላ ወዲያውኑ ራሱን ነው የተመለከተው። ያኔ ታዲያ የራሱን ኢምንትነት ተረድቶ “ወዮልኝ” በማለት እዩዬውን ቀጠለ። ጳውሎስም በደማስቆ መንገድ ላይ ጌታ ኢየሱስን ካየ በኋላ ተመልሶ የተመለከተው ራሱን ነው፤ ከዚያ በኋላ የራሱን ደካማነት ተገንዝቦ ንስሐ ገብቶ “ጌታ ሆይ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ?” በማለት ገበርኩ በማለት ራሱን ለጌታ እንበረከከ።

2) ሌሎችን ማየት።

እግዚአብሔር ሰዎችን የሚመለከታቸው በፍቅር ዓይንና በርኅራኄ ነው። ጥሪውም ለምሕረትና ለይቅርታ መሆኑ መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ ያሳየናል። እንግዲህ ከጌታ ራእይን የተቀበለ አገልጋይም ሌሎችን ሲመለከት በእግዚአብሔር ፍቅር፣ ርኅራኄ፣ ይቅርታና ምሕረት በመመልከት ማገልገል፣ ማበረታታት፣ ማጽናናትና ወደ እግዚአብሔር ተስፋ መጥራት ይኖርበታል። የእግዚአብሔርን ነቢያቶች ባለ ራእዮች

ያሰኛቸው እግዚአብሔርን ማየታቸው ብቻ ሳይሆን እግዚአብሔር የሚያየውን አይተው ለሌሎች የርኅራኄን እንባ ማንባታቸው ነው። የኤርምያስ ሕይወት ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ነው። (ሰቆቃው ኤርምያስን ይመልከቱ)

3፡ ነገሮችን ከታሪክ አንጻር ማየት።

የእግዚአብሔርን ራእይ ለማስተዋል እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት መቻል አለብን። ይህም ማለት በራእይ ቁጥር 1:19 ላይ የተጻፈውን ማጤን አለብን ማለት ነው። “እንግዲህ ያየኸውን አሁንም ያለውን ከዚህም በኋላ ይሆን ዘንድ ያለውን ጻፍ።” ከዚህም እውነት ውስጥ ሦስት ነገሮችን መዝዘን ማውጣት እንችላለን። እነዚህም ነገሮች ራእዩን ተጨባጭና እውነተኛ ለማድረግ መሠረታዊ ጉዳዮች ናቸው።

3፡1፤ ያለፈውን ማየት፡- ራእይ ያለፈውን ነገር እንድንረዳ ያደርጋል። እግዚአብሔር የሚሰጠን መገለጥ ታሪክን እንድንረዳ ያደርገናል። ያለፈው ነገር ለምን ተደረገ? የሆነው ነገር ለምን ሆነ? ተብሎ ለሚነሳው ጥያቄ እግዚአብሔር የሚሰጠው መገለጥ መልስ ነው። እግዚአብሔር የሚሰጠን መገለጥ፣ እግዚአብሔር በውስጣችን የሚያሰርጸው መረዳት፣ እግዚአብሔር በውስጣችን የሚያኖረው ጥበብ ታሪክን ለመገንዘብ፣ ለመተርጎምና ለመበየን እጅግ አስፈላጊ ነው። ብዙ ጊዜ ነገራትን ከታሪክ ጋር ማገናዘብና ማዛመድ እጅግ ይጠቅማል። ምክንያቱም ያለፈውን መረዳት አለብንና ነው። የዘመናችን ሰዎች የታሪክ ፍሬዎች ናቸው ይባላል። ምክንያቱም ታሪክ በሰዎች ቅብብሎሽ ተረማምዶ ነው እዚህ የደረሰው። ስለዚህ ታሪክ የዛሬን ሁኔታ መግለጫ መዝገበ ቃላት ነው።

3፡2፤ የአሁኑን ማየት፡- እውነተኛ ራእይ ባለፈው ሁኔታ ወይም ታሪክ ላይ ብቻ እንድናተኩር ሳይሆን የአሁኑንም ሁኔታ

እንድናይ ያደርገናል። እግዚአብሔር የሚያየው እንደዚህ ነውና። በየሐንሰ ምዕራፍ እራት ላይ እንደምናገኘው፤ ጌታ ኢየሱስ “እናንተ ገና አዝመራው አልደረሰም ትላላችሁ ግን ዓይናችሁን እንሱ አዝመራው እንደ ደረሰ እዩ።” በማለት ሲያስገነዝብ እንመለከታለን። “ደርሷልና እዩ” ሲል የአሁኑን ጊዜ፤ የአሁኑን ሁኔታ፤ የአሁኑን ድርጊትና ከዋኔ ተመልከቱ ማለቱ ነው። እንግዲህ እውነተኛ ራእይ አለን ካልን ዘንዳ አሁን ያለውን ሁኔታ ማየት፤ መገንዘብና ማጤን ይገባናል። በታሪክ ብቻ ረከተንና ተወስነን የምንቀመጥ ሰዎች መሆን የለብንም። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ክንድ በታሪክ ብቻ ተወስኖና ተገድቦ የቆመ አይደለም። ዛሬም የሚሠራው፤ የሚያደርገው የሚፈጽመውና የሚያከናውነው ነገር አለው። ስለዚህ ዛሬ እግዚአብሔር የሚሠራውን ማየት መቻል አለብን። ምናልባትም በዚህ ዘመን ትልቁ ችግራችን ዛሬ እግዚአብሔር አምላካችን የሚሠራውን ማየት አለመቻል ነው። በወንድሜና በእህቱ በኩል እግዚአብሔር የሚሠራውን ሥራ በድርሻዬ ከማየት ይልቅ እኔ እጅግ እንደሚያስፈልገው ቅመም በሁሉም ቦታ ካልተገኘሁ ማለትን እንመርጣለን። ይህ ደግሞ እግዚአብሔር ሲሠራ ለማየት ለሚጓጓ ሕይወት ታላቅ እንቅፋትና ድክመት ነው።

3፡3፡ የወደፊቱን ማየት፡- እውነተኛ ራእይ ያለፈውንና የአሁኑን በማየት የሚወሰን ሳይሆን የወደፊቱንም የማየት ችሎታ አለው። በመሠረቱ ከዚህ በላይ የተዘረዘሩት ሦስቱ ነገሮች እጅግ የተያያዙ ናቸው። የአሁኑን ለማየት፤ ያለፈውን መገንዘብና ማጤን ያስፈልጋል። የወደፊቱን ለመገንዘብ የአሁኑንና ያለፈውን መረዳት እጅግ የተገባ ነው። ራእይ አየን ስንል፤ ታሪክን ማየት አለብን፤ ዛሬን መመልከት አለብን፤ ነገን አርቀን መገንዘብ አለብን ማለት ነው። በትናንትና ታሪክ ተመሥርቶ፤ ዛሬን ተንተርሶ፤ ነገ

እግዚአብሔር ምን እንድንሠራለት እንደ ፈለገ ማየትና መዘጋጀት ማለት ነው፡- ራእይ። ይኼኔ ነው እውነተኛና የተሟላ ራእይ እየን ማለት የምንችለው።

304▶ የእግዚአብሔርን ራእይ ለማስተዋል፡- የእግዚአብሔርን አሠራር ማየት አለብን። መረዳትም አለብን። ይህንንም ስንል፡-

በራእይ 1:12 ላይ እንደ ተመለከተው እግዚአብሔር የሚናገረንን ድምጽ ለማየት ዞር ማለት አለብን። የራእይ ምስጢር ዞር በማለት ላይ ነው ያለው። ብዙውን ጊዜ የእግዚአብሔር ራእይ ሳይገባንና ሳይረዳን እንደ ጠጠረብንና እንቆቅልሽ እንደ ሆነብን የሚቆየው፤ ዞር ብለን እግዚአብሔር የሚሠራውን ከማየት ይልቅ አንዴ ራሳችንን ባመለከትንበት ብቻ ተወስነን ግትርና ድንድን ብለን ለመሄድ ስንሻ ነው። እግዚአብሔርም ሲናገር ዞር ብለን ማየትና የመስማት ጊዜ አንሰጥም። በእኛ ብሶ እኔ ሃሳቤን ወስኛለሁ፤ እኔ በቀየስኩት ጎዳና ግትር እንዳልኩ እነጉዳለሁ፤ አንተ ግን አታስቸግረኝ ልንለው ይቃጣናል። በዚህ ምክንያት ጥፋታችንን ጥፋት ነው፤ በደላችንን እውነትም በደል ነው፤ ስህተታችንን እውነትም ስህተት ነው፤ ውድቀታችንን እውነትም ውድቀት ነው ብለን ተቀብለን ራሳችንን በንስሐ ለማረምና ለመመለስ ይከብደናል። በቤተ ክርስቲያን አገልግሎት ውስጥ ታላላቆች የሚመክሩንንና የሚያርሙንን ሁሉ በከማንእንሼ ስሜት ባለመቀበል ብዙ ጊዜ ፍሬ አልባ ለሆነ ፍጫ ራሳችንን አጋልጠን እንገኛለን። በመሠረቱ እንገትን ማደንደን ለእስራኤላውያን እንኳ አልበጃቸውም። የእግዚአብሔርም ቃል “ብዙ ጊዜ ተዘልፎ እንገቱን ያደነደነ ድንገት ይሰበራል። (ምሳሌ 29:1) ሲል ይህንኑ እውነት እጽንኦት ለመስጠት ነው። የእግዚአብሔርን አሠራር ለማየት ዞር ማለት፤ እግዚአብሔር ወደሚያዞረን አቅጣጫ በታዛዥነትና በሙሉ ፍላጎት

ለመዞር ፈቃደኞች መሆን አለብን። ያኔ ነው እንግዲህ በራእያችን ውስጥ የእግዚአብሔርን አሠራር ለማየትና ለመለማመድ የምንችለው።

ዘወር በማለት የምናያቸው ነገሮች አሉ። ይኸውም በመጀመሪያ የምናያት ቤተ ክርስቲያንን ነው። በራእይ 1:12 ላይ የምናገኘው ትዕይንት ይህንን እውነት የሚያሳልን ነው። “የሚናገረኝንም ድምጽ ለማየት ዘወር አልሁ፤ ዘወርም ብዬ ሰባት የወርቅ መቅረዞች አየሁ።” ዮሐንስ በራእዩ ወቅት ዞር ብሎ የተመለከተው እነዚያን ሰባት የወርቅ መቅረዞች ነው። እነዚያ ሰባት የወርቅ መቅረዞች አብያተ ክርስቲያናትን ይወክሉ ዘንድ የተቀመጡ ተምሳሌቶች ናቸው። በራእይ ምዕራፍ ሁለትና ሦስት ላይ ዘልቀን ስንመለከት እነዚያ ሰባት አብያተ ክርስቲያናት ከነድካማቸው፣ ከነፈተናቸው፣ ከነማንነታቸው ቁልጭ ብለው ተገልጸው እናገኛቸዋለን። እግዚአብሔር ራእይን ሲያሳየን በተለይም፣ እርሱ የሰጠንን መገለጥ ስናስተውል ዘወር አድርጎ የሚያሳየን ቤተ ክርስቲያንን በፍጹምነቷ ምሉዕ የሆነች፣ አገልግሎትዋ ምንም ፈተና የሌለበት የደስታና የፈንጠዝያ አዳራሽ፣ ክርስትናንም እጅግ አመቺ ጎዳና አድርጎ አይደለም። እርሱ ይዋሽና ይደልል ዘንድ ሰው አይደለም። ስለዚህ ዘወር ብለን ስናይ እግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያንን ከነድካምዋና፣ የሚጠብቀንንም አገልግሎት የከበደና ታላቅ ኃላፊነትን የሚጠይቅ እንደ ሆነ ሳይደብቅ ይነግረናል። ዓይኖቻችንን ከፍቶ ቤተ ክርስቲያን ያላትን ደካማና ጠንካራ ጎን በገሃድ እንድንመለከት ያደርጋል።

ቀጥሎም እግዚአብሔር የሚያሳየንን ለማየት ዘወር በምንልበት ጊዜ መቅረዞችን ብቻ ሳይሆን በመቅረዞች መካከል የሚመሳሰለውን የሰው ልጅንም እንድንመለከት ያደርጋል። ምክንያቱም የቤተ ክርስቲያንን ደካምና ውድቀትን ብቻ አሳይቶ ተስፋ እንድንቆርጥ የእግዚአብሔር

ፈቃድ አይደለም። የቤተ ክርስቲያንን ውድቀት አይተን፤ መልስ ለዘላለም እስከ ዘላለም እንደ ጠፋበት ጎበዳላ ሰው፤ ዘመናችንን በእዩዩ እንድናሳልፍም አይፈልግም። ወድያውኑ፤ ለቤተ ክርስቲያን ድክመት ብርታት የሚሆናት፤ ለውድቀቷ ትንሣኤ የሚሆናት፤ ለጥያቄዋ መልስ የሚሆናት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ያሳየናል።

ከዚያ በኋላ የንጉሡን፤ የረድኤታችንን ውበት እጅግ ጎልቶ እናየዋለን። ኃዘናችን በደስታ፤ ልቅሶአችን በሳቅ፤ ሰቆቃችን በመጽናናት፤ የኅዘን እንጉርጉሮአችን በውዳሴና በዝማሬ ይለወጣል። የንጉሡን ውበት መመስከር፤ የራሱን ታላቅነት መስበክ፤ ኃያልነቱን መናገር ረድኤትነቱን ማብሰር፤ መድኃኒትነቱን ማወጅ ይቀናናል። ምክንያቱም ምንም እንኳን ቤተ ክርስቲያን በራሷ ፍጹም ለመሆን የማትችል፤ ደካማ ብትሆንም፤ በመሃከሏ እየተመላለሰ የሚያስተካክላት፤ ወደ ፍጹም ሙላት የሚያደርሳት ኢየሱስ ክርስቶስ ስላላት ነው። እርሱ በጉድለትዋ ሁሉ ሙላትዋ ነውና። “እርሱዋም አካሉና ሁሉን በሁሉ የሚሞላ የእርሱ ሙላት ናት።” (ኤፌ. 1:23) ከዚያም በላይ ጌታ ኢየሱስ ዛሬ ቤተ ክርስቲያን በድካምዋ እንዳትቀር ለራሱ እያነጻትና እየቀደሳት ለፍጹምነት እያዘጋጃት ነው። “...በውኃ መታጠብና ከቃሉ ጋር አንጽቶ እንዲቀድሳት ስለ እርስዋ ራሱን አሳልፎ ሰጠ፤ እድፈት ወይም የፊት መጨማደድ ወይም እንዲህ ያለ ነገር ሳይሆንባት ቅድስትና ያለ ነውር ትሆን ዘንድ ክብርት የሆነችን ቤተ ክርስቲያን ለራሱ እንዲያቀርብ ፈለገ።” (ኤፌ. 5:26-27) ይህን ስለተገነዘበ ዮሐንስ በምዕራፍ ሁለትና ሦስት ውስጥ ከሁሉ ነገር በፊት ለሰባቱም ለብያተ ክርስቲያናት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን አቀረበላቸው።

በጊዜው ዮሐንስ በራእዩ ውስጥ ከሁሉም በላይ የማረከው ኢየሱስ ክርስቶስ በአብያተ ክርስቲያናት መካከል በመመላለስ

የተበላሸውን ማስተካከሉ ብቻ ሳይሆን፤ እፉን ያስያዘው፤ ያስደነቀው፤ ጉድ ያሰኘው የራሱ የኢየሱስ ክርስቶስ ውበትና ግርማ ነው። ዘወር ብለን ጌታ ኢየሱስን ከሙሉ ውበቱና ከነግርማ ሞገሱ ስንመለከተው ያኔ ሁሉንም ነገር እንረሳለን። የኢየሱስን ግርማ ሞገስና ውበት አይቶ የሚመካና ቆሞ ራሱን የሚያኩራራ አይኖርምና። ዮሐንስ መጥምቁ እንዳለው “እርሱ ሊልቅ እኔ ግን ሳንስ ያስፈልጋል።” (ዮሐ. 3:30) ለማለትም እንገደዳለን። ምክንያቱም ያኔ ኢምንትና ታናሽ መሆናችንን እንረዳለንና። የክርስቶስ ውበት በውስጣችን ልዩ የሚያደርገው ነገር አለ። ኢየሱስን ስናይ ኢየሱስም ያየናል። ዮሐንስ በራእዩ እንደ ተመለከተው የኢየሱስ ዓይኖች እንደ እሳት ነበልባል ናቸውና የኢየሱስ እይታ እንደው በከንቱ ለማየት ብቻ የሚሆን ሳይሆን፤ በውስጣችንም የሚያከናውነው ነገር አለ። ይኸውም ነበልባል ዓይኖቹ ሲመለከቱን በውስጣችን መቅለጥ የሚገባቸውን ነገሮች በኃይሉና በብርታቱ ያቀልጣል፤ ያነጥረናልም። በዚያ እንደ እሳት በሚንበላበሉ ዓይኖች ፊት እኔነት፤ ሥጋዊ ፍላጎት፤ ኩራት፤ ትዕቢት፤ ዘረኝነት፤ ሌሎችንም ተሸክመን የምንዘራቸው ግሳንግሶች ሁሉ ጸንተው ለመቆየት አቅም የላቸውምና ይቀልጣሉ። ታዲያ ይህ ሁሉ ይሆን ዘንድ አስቀድመን እኛ ዞር ብለን ፊቱን ማየት አለብን። ኢየሱስ ያየው ነገር ሁሉ የኢየሱስ ይሆናልና ማንነታችን ሁሉ ለእርሱ ይገዛል። እያንዳንዱ አካላችን እኛን ክዶ ለኢየሱስ ገበርኩ ይላል። ዮሐንስ በራእዩ ኢየሱስን ዘወር ብሎ ካየ በኋላ፤ እንደ ሞተ ሰው ሆኖ ወደቀ፤ እግሮቹ እርሱን ታዘው ችለውት ሊቆሙ አልቻሉም፤ ከዱት፤ ምክንያቱም የኢየሱስ ክርስቶስ ነበልባላዊ ዓይን ተመልክተዋቸዋልና።

የክርስቶስን ብቃት ማየት

በእገልግሎታችን ውስጥ የክርስቶስን ውበት ማየት እጅግ አስፈላጊ የሆነውን ያህል፤ የክርስቶስን ብቃትና ችሎታ መመልከት ደግሞ እጅግ አስፈላጊው ጉዳይ ነው። በእገልግሎታችን ብቃት እንዲኖረን የሚያደርገን እኛ በራሳችን ያለን ጥልቅ ማስተዋልና ጥበብ ሳይሆን፤ የክርስቶስን ችሎታና ብቃት ብቻ ማስተዋላችን ወይም መመልከታችን ነው። ለዚህም ነው ዮሐንስ በራእዩ የአብያተ ክርስቲያናትን ድካም በብቃቱ የሚሸፍነው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ እንደ ሆነ የተመለከተው። በዮሐንስ ራእይ ምዕራፍ 2ና 3 ውስጥ እንደምንመለከተው የአብያተ ክርስቲያናት ድካም ተዘርዝሮ ከተቀመጠና፤ ጆሮ ያለው ሁሉ ሰምቶ ልብ እንዲል አዋጅ ከተነገረ በኋላ፤ በዚያው አንጻር የእያንዳንዱን ቤተ ክርስቲያን ድካም ለመሸፈንና መፍትሔ ለመስጠት ዮሐንስ ራእዩን የጀመረው የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ብቃቱን የሚገልጹትን ልዩ ባሕርዮችን ነቅሶ በማውጣትና በማሳወቅ ነው።

ለምሳሌ በምዕራፍ 2:1 ላይ ለኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን በተጻፈው መልእክት መግቢያ ላይ የኢየሱስ ክርስቶስን ባሕርይ በሙላት የገለጸው እንዲህ ብሎ ነው። “በቀኝ እጁ ሰባቱን ከዋክብት የያዘው በሰባቱም የወርቅ መቅረዞች መካከል የሚሄደው”። በተመሳሳይ ምዕራፍ ውስጥ በቁጥር 8 ላይ ደግሞ ስለ ሰምርጔስ ቤተ ክርስቲያን ጌታ ኢየሱስ የተገለጸላት “ሞቶ የነበረው ሕያውም የሆነው ፊተኛውና መጨረሻው” ተብሎ ነው።

እንግዲህ በዚህ ሁሉ የዮሐንስን አገላለጽ እንደምንረዳው፤ ለባለ ራእዩ ዮሐንስ የአብያተ ክርስቲያናትን ችግር ጌታ ኢየሱስ

ክርስቶስ ቁልጭ አድርጎ ካሳየው በኋላ፣ ለችግራቸውና ለድካማቸው መፍትሄ ብሎ ያቀረበው የራሱን ግምት፣ ወይም የራሱን ጥበብ፣ እንዲሁም የራሱን ማስተዋል፣ ወይም የራሱን ልምምድ አልነበረም። በየችግራቸው እንጻር መልስና መፍትሔ የሚሆናቸውን የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ብቃት ብቻ ነው ያሳየው። ምክንያቱም ለሁሉም ችግር መፍትሔና መልስ ለመሆን ብቃት ያለው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነውና። ከዚህም ጋር መስተዋል ያለበት ቁም ነገር፣ ሐዋርያው ዮሐንስ ለአብያተ ክርስቲያናቱ መፍትሔ የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን ለማሳየት ከመሞከሩ በፊት አስቀድሞ እርሱ ራሱ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በግሉ ማየት መረዳት መገንዘብና ማስተዋል እንደ ነበረበት ነው።

የሚከተለው ነጥብ፣ በተለይ እግዚአብሔርን ከተለያዩ መስክና የአገልግሎት አቅጣጫ ፈልቅቆ አውጥቶ እርሱ አድርግ የሚላቸውን ብቻ እንዲፈጽሙ ከጌታ በር ለተከፈተላቸው ሰዎች በሚገባ ሊያጤኑትና ሊገነዘቡት የሚገባ ነጥብ ነው። ይህም ነጥብ ለአገልግሎት ቁልፍ የሆነ መክፈቻ ዋስትና ነው። በራእይ 1:18 ላይና በራእይ 3:7 ላይ የሚገኙት ጥቅሶች የዚህ ነጥብ መንደርደሪያ ጥቅሶች ናቸው። በራእይ 1:18 ላይ ያለው እንዲህ ይላል። “አትፍራ ፊተኛውና መጨረሻው ሕያውም እኔ ነኝ። ሞቼም ነበርሁ፣ እነሆም ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ፣ ሕያው ነኝ። የሞትና የሲኦልም መክፈቻ አለኝ።” በራእይ 3:7 ላይም የተገለጸው እንዲህ ተብሎ ነው። “የጻዊት መክፈቻ ያለው፣ የሚከፍት የሚዘጋም የሌለ፣ የሚዘጋ የሚከፍትም የሌለ ቅዱስና እውነተኛ የሆነው።” ይላል። ቀድሞ የክርስቶስን ውበት ከዚያም የእርሱን ብቃት አይተናል ተገንዝበናል። ግን አገልግሎታችን የክርስቶስን ውበትና ብቃት ብቻ በመመልከት ሊበቃው አይገባም። ከዚያም አልፎ መዝለቅ ይኖርበታል። ይኸውም ለአገልግሎታችን ዋስትናና

መተማመኛ የሆነውን ቁልፉን ማየትና፤ በባለቁልፉ፤ በባለመክፈቻው ላይ ያለን እምነት ይበልጥ ሥር እንዲሰድና እንዲያድግ ያስፈልጋል። ቁልፉ በኢየሱስ ክርስቶስ እጅ ነው፤ ባለቤቱም እርሱው ነው።

በዚህ ተምሳሌታዊ አገላለጽ ውስጥ እጅግ ጥልቅ የሆኑ ሁለት ቁም ነገሮችን በሚገባ ማጤን ይኖርብናል። ይኸውም የመጀመሪያው ከዚህ ቀጥሎ ባለው ጥያቄአዊ ዐረፍተ ነገር ቀርቧል። ለመሆኑ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ቁልፉን እርሱ ራሱ ከመያዝ ይልቅ፤ ለምን በአገልጋዮቹ ዘንድ አልተወም? ብለን ብንጠይቅ ብዙ እውነቶችን መረዳት እንችላለን። በመሠረቱ ቁልፉ በአገልጋዮች ዘንድ ቢሆን ኖሮ ብዙዎች የብዙዎችን አገልግሎትና ሕይወት ባበላሹ ነበር። ከዚያም በላይ ግን አገልጋዮች ቁልፉ በእጃቸው ቢገባ ኖሮ የቁልፉ ባለቤት የሆነውን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን የማየት ፍላጎቱም ሆነ ዝንባሌውም ሊኖራቸው ባልቻለ ነበር። “ቁልፉ አንዴ በእጄ ገብቷልና ምን ያለማምጠኛል የሚለው የዕብሪት መንፈስ አያሌ ትጉህ አገልጋዮችን እንከባልሎ በጣለ ነበር። ሁልጊዜ ቁልፉ በባለቤቱና ብቃት ባለው ጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ እጅ ከሆነ ግን፤ ማንኛውም አገልጋይ፤ ሊያገለግል በተጠራበት የአገልግሎት ደጃፍ ቆሞ ይከፍትለት ዘንድ የጌታን ፊት የመሻትን፤ ኢየሱስን ደጅ የመጥናት ዕድልን ያገኛል። ብዙ ሕጻናት ሊገቡበት ወደሚፈልጉበት በር ደርሰው ተቆልፎ ሲያገኙት የመጀመሪያም ሆነ የመጨረሻ ሙከራቸው የሚሆነው ቁልፉን በእጃቸው የያዙትን ወላጆቻቸውን ወይም ታላላቆቻቸውን ቀርበው ይከፍቱላቸው ዘንድ መጠየቅ ወይም መለማመጥ ነው። የጌታና የአገልጋዮችም ቀረቤታ ልክ እንደዚሁ፤ የአባትና የልጅን ቀረቤታ የሚያጎላና የሚያንጸባርቅ ነው። ቁልፉ በልጆች እጅ ቢገባ፤ ይጠፋል፤ ለማይመለከተውና ለማይገባው ሰው በቸልተኝነት ይተላለፋል፤ ለሚገባውና ለሚመለከተው ሰው ይነፈጋል፤

በጠቅላላው የአሠራር ዝብርቅርቅነትና ብልሽት ይከተላል። ልክ እንደዚሁ ቁልፉ በአገልጋዮች ዘንድ ቢሆን ተመሳሳይ ብልሽት መከሰቱ የማይቀር ዕዳ ነው።

ሰለዚህ በየትኛውም ጊዜ ቢሆን አንድ አገልጋይ ወደ ተመረጠበት የአገልግሎት ደጃፍ ቀርቦ ቢያንኳኳና በራሱ ኃይልና ብርታት ጥረት ቢያደርግ እንደማይሳካለት ሲገነዘብ፤ ያለው ብቸኛ መፍትሔ ዓይኖቹን ወደ ቁልፉ ባለቤት ማንሳትና ደጅ መጥናት ነው። በዚህ አስደናቂ ትዕይንት ውስጥ ደግሞ እጅግ የሚማርክ ጥልቅ ምስጢር አለ። ይኸውም አገልጋዩ ደጆቹ ይከፈቱለት ዘንድ ቁልፉን በእጆቹ ወደ ያዘው ወደ ክርስቶስ ሲመለከት፤ ዓይኖቹ በቅጽበት ተሰበው ትልቅ የመመሰጥ ስሜት አስቀድመው የሚፈጥሩበት ቁልፉ ወይንም ጣቶቹ ሳይሆኑ በቀራንዮ መስቀል ላይ በምስማር የተቸነከረባቸው የቁስሉ ምልክቶቹ ናቸው። በዚያን ሰዓት ያ አገልጋይ ለአገልግሎቱ ከመጣደፉ በፊት በጌታ ፍቅር ልቡ ተነክቶ ደግሞ በፍቅር የተሞላ ኪዳንን ያድስ ዘንድ ይሆናል።

ጌታም ልቡ በፍቅር የተነካውን አገልጋይ ደጆቹን ሲከፍትለት የሚለው ነገር አለው። “ልጄ ሆይ ይህን በር የምከፍትልህ ከፍቅሬ የተነሳ ነው። ሰለዚህ በዚህ በምከፍትልህ በር ስትወጣና ስትገባ ምንግዜም ቢሆን የእኔን ፍቅር ከማስታወስ አትቆጠብ።” ይለዋል። አገልግሎት ግዴታ ሳይሆን ፍቅር ነው። አገልግሎት እርግማን ሳይሆን ምሕረት ነው። አገልግሎት ቅጣት ሳይሆን ቸርነት ነው። አገልግሎት የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ፍቅር፣ ምሕረትና ቸርነትን የምናስተላልፍበት ስለሆነ፤ በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ እርሱን ይመለከተዋልና ቁልፉን በእጁ ያዘ። እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን።

ሌላው ነጥብ ራእይ 3:7 ላይ ያለው ሃሳብ ነው። ይህ ክፍል

ከትንቢተ ኢሳይያስ 54:22-25 ይጠቅሳል። በነቢዩ ኢሳይያስ
 የተነገሩለት የዳዊት መክፈቻን የሚይዘው፣ የንጉሡን ግምጃ ቤት
 የሚቆጣጠረው ሊሰጥም ሊነሳም ሥልጣን የተሰጠው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ
 ነው። ስለዚህ መስጠትም መንሳትም ማሳጣትም ማስገኘትም የሚችለው
 ኢየሱስ ክርስቶስ ስለሆነ አገልጋይ መጠበቅ ያለበት፣ የግምጃ ቤቱ
 ቁልፍ ካለው ከኢየሱስ ክርስቶስ ሊሆን ይገባዋል። በዚህ ውስጥ
 ጨምረን መገንዘብ የሚኖርብን፣ ለአገልግሎት የሚያስፈልጉትን ከቁሳቁስ
 ጀምሮ እስከ መንፈሳዊ ኃይል ድረስ፣ እንድ አገልጋይ ማግኘት
 የሚችለው የሰማያዊውን ሆነ የምድሩን ግምጃ ቤት ቁልፍ የያዘውን ጌታ
 ኢየሱስ ክርስቶስን ደጅ ሲጠና ብቻ ነው። ቁልፉ በጌታ እጅ ነውና።
 ለጌታ ኢየሱስ ክብርና አገልግሎት እስከ ሆነ ድረስ ሰማያዊም ሆነ
 ምድራዊ በረከት ከጌታ ይዘንባል፤ ይቀርባል፤ ይጎርፋልም። ስለዚህ
 እንድ አገልጋይ ከጌታ ኢየሱስ የሆነ መልእክትን ከያዘና ከወጣ፣
 ለአገልግሎቱ መሳካት የሚጠይቀውን ማንኛውንም ነገር የማሟላት
 ኃላፊነቱን ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ይወስዳል። አገልጋይ ለአገልግሎቱ
 የሚያሻውን ለመጠየቅ የልጅነት መብትና ነጻነት ከአምላኩና ከጌታው
 ዘንድ አለው። የእንድ ንጉሥ ግምጃ ቤት ብልጽግና ለሰብዐዊ አዕምሮ
 እጅግ አግራሞትን የሚፈጥርና የሚያስደንቅ ከሆነ የመንግሥተ ሰማይ
 ግምጃ ቤት ሲከፈትና ብልጽግናው ሲታይ ለመግለጽ ቃላትም የሚኖሩለት
 አይደለም፤ እጅግ እፁብ ነው። ግን እንድ አገልጋይ በዚህ ግሩም
 በሆነው በረከት ሳይሆን ዓይኑን ማሳረፍ ያለበት፣ ቁልፉን በያዙት
 በእጆቹ ላይ ያለውን የፍቅር ማህተም የሆነችውን የቀስሷን ምልክት
 ብቻ ሊሆን ይገባል። የግምጃ ቤቱ መክፈትና የበረከቱ መፍሰስ
 ምክንያት የጌታ ኢየሱስ ፍቅር እንደ ሆነ እንድ አገልጋይ መዘንጋት
 ከጀመረ ሕይወቱም ሆነ አገልግሎቱ በአደጋ ላይ ነውና ዓይኖቹን ፈጥኖ

ከበረከቱ ላይ አንስቶ፤ የጌታ ኢየሱስን የእጆቹን ቁስሎች ምልክት ማየት ተገቢው ነው። በዘመናችን ታላላቅ አገልጋዮችን ውጦ ያስቀረው ትልቁ ድካም ቢኖር “የብልጽግና ወንጌል” በማለት በተሳሳተ አመለካከት የሚካሄደው እንቅስቃሴ ነው። ጌታ ለአገልጋዮቹ ለአገልግሎት የሚያስፈልጋቸውን በሙላት ለመባረክ ፈቃዱ ሆኖ ሳለ፤ ግን ያንን ባርከት ለወንጌል ሳይሆን ለራሳቸው በማድረግ በዓለማዊነት ተውጠው የቀሩ በርካታ ናቸው። ይህም ችግር የሚመጣው ከላይ እንደ ገለጽነው፤ ዓይንን በጌታ ቁስል ላይ አድርጎ ፍቅሩን ከማስታወስ ይልቅ፤ ዓይንን በንዋይ ላይ አድርጎ በዓለማዊ ብልጽግና በመዋጥ የሚመጣ ድካም ነው።

የእግዚአብሔርን አሠራር ለመረዳት፤ የክርስቶስን ውበት ከመመልከት፤ የክርስቶስን ብቃት ከማስተዋል፤ በክርስቶስ ያለውን ቁልፍ ከማየት ባሻገር አርቀን ማየት ይኖርብናል። ይህንን ከባለራእዩ ከዮሐንስ የራእይ ልምምድ መገንዘብ እንችላለን። በራእይ 1:2 እና 3 ላይ ዮሐንስ ራእይን ከተመለከተ በኋላ በዚያ ሳይገደብ እንደ ገና ከዚያ አርቆ የማየትን ዕድል እንዳገኘ ከዮሐንስ ራእይ ከምዕራፍ 4 ጀምሮ ያለውን እውነት በመረዳት መገንዘብ እንችላለን።

ዮሐንስ በራእዩ ከምዕራፍ 4 ጀምሮ ርቆ ሲሄድ እንመለከታለን። ጌታ ኢየሱስን በምድር ላይ ከአብያተ ክርስቲያናት ድካም ጋር ብቻ አይቶ አልቀረም፤ እንደ ባለ ራእይ በምድር ላይ የሚገኘውን ምስቅልቅል አሠራር ብቻ ተመልክቶና ለዚያም መፍትሔ የሆነውን ክርስቶስ እንደ ሆነ አውቆ ብቻ በዚያ ላይ ረግቶ መቆም አይገባውም። እንደ ዮሐንስ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በመንግሥተ ሰማያት ውስጥ የማየት ትዕግሥት ዕድል ሊኖረው ይገባል። እውነተኛ ራእይ ምድርንና ሰዎችን ብቻ አሳይቶ አያበቃም። ከዚያ ባሻገር

ያለውን እግዚአብሔርን፣ ዙፋኑን፣ ክብሩን፣ ድንቁንና ግርማ ሞገሱን ያሳየናል። ይህም ትዕይንት በቀጥታ እግዚአብሔርን እንድናመልክ፣ ለእርሱ እንድንሰግድ፣ በግርማ ሞገሱ እንድንገረም፣ በጽድቁ እንድንታመን ለክብሩ እንድንንቀጠቀጥ ያደርገናል፤ እነዚህን ሁሉ በእውነትና በሐሴት እያደረግን የምንመለከተው ይህ እውነተኛው ራእይ ነው።

ዮሐንስ በራእዩ በእምስተኛው ምዕራፍ 4ይ፣ በመንግሥተ ሰማያት ውስጥ በመንፈስ ተነጥቆ ከተወሰደ በኋላ፣ የተገነዘበው ነገር ቢኖር ሰው ሰራሽ ክልሎች ቦታ እንዳልነበራቸው ነው። በማቴዎስ 28 ላይ እና በሐዋርያት ሥራ 1 ውስጥ፣ ጌታ ኢየሱስ ታላቁን ተልእኮ ለደቀ መዛሙርቱ ሲሰጥ አገልግሎታቸው በክልል በፖለቲካ ድንበርና ለኗኗር እንዳይወሰን በማሰብ በኢየሩሳሌም በይሁዳ፣ በሰማሪያ ወደ ምድር ዳርቻ ሁሉ የደህንነቱን መልእክት ያደርሱ ዘንድ አዝዟቸዋል። ዮሐንስም በመንግሥተ ሰማያት ውስጥ ከተመለከታቸው ታላላቅ እውነቶች ይጌኛው አንደኛው ነው። መንግሥተ ሰማያት ክልል አልባ ሆኖ፣ በነጻነት የሚመላለሰባት ሰማያዊ መንግሥት ሆኖ ነው ያገኛት። ከዚያ በኋላ ታዲያ ዮሐንስ ክልልን ጥሶ፣ ድንበር አልባ በሆነ ግዛት ውስጥ በመሆን የተከፈተውን መጽሐፍ ለማንበብ እድሉን አገኘ። እኛም በሕይወታችን ከደረጃ ወደ ደረጃ አድገንና ተሽጋግረን የሕይወትን ታላቅ ምስጢር የምንገነዘበው፤ ራሳችን ተብትበን ካጠርነው የክልል ወጥመድ ስንወጣና ነጻ ስንሆን ብቻ ነው፤ አለበለዚያ አገልግሎታችን በክልል ከመወሰኑ ባሻገር፣ ይበልጥ የጌታ ኢየሱስን ራእይና ምስጢርን የሚገልጽልንን ሰማያዊውን መገለጥ የሚያስገነዝብንን መጽሐፍ ከማንበብ እንገታለን፤ ከመረዳትም እንታቀባለን።

ዮሐንስ በምዕራፍ 4 ላይ እግዚአብሔርን በግርማ ሞገሱ

በታላቅነቱና በኃይሉ በዙፋኑ ላይ ሆኖ ሲመለከተው፤ እርሱ በምላሹ ያደረገው ነገር ቢኖር፤ የአምልኮ መስዋእትን በእግዚአብሔር ፊት ተንበርክኮና ወድቆ ማቅረብ ነበር። ከዚያ በኋላ በአምስተኛው ምዕራፍ ላይ የተከፈተውን መጽሐፍ ሲያነብ እንመለከታለን። አዎ! የእግዚአብሔርን ምስጢር ለመረዳት የሚያስችለንን የተከፈተውን መጽሐፍ ማንበብ የምንችለው፤ የእግዚአብሔርን ታላቅነት ተረድተንና በፊቱም ወድቀን አምልኮን ካቀረብን በኋላ እንጂ ከዚያ በፊት ምንም የሚገልጽልን ሰማያዊ ምስጢር የለም።

ለመሆኑ እውነተኛ አምልኮን ለእግዚአብሔር ካቀረብን በኋላ፤ የተከፈተውን መጽሐፍ ስንመለከት በውስጡ የምናነበው ምንድነው? አዎ! በውስጡ የተዘረዘረው የጌታ ኢየሱስ ገድልና ሥራ ነው። “ታርደሃልና፤ ከወገንም ከቋንቋም ከነገድም ሰዎችን ለራስህ ሰብስቦሃልና፤ ለይተሃልና” ይለዋል። ስለዚህ እኛም እግዚአብሔር ራሷን የሚሰጠን፤ ጌታ ኢየሱስ የሞተላቸውን የቆሰላቸውንና የደማላቸውን ሕዝቦች፤ በወገናዊነት፤ በጉሰኝነት በጠባብነት ክልል ላንወሰን ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ እንድንሰበስብ ነው። ይህ ነው የዚያ ታላቅ መጽሐፍ ቀዳሚ መልእክት። በ6ኛው ምዕራፍ ላይ በዮሐንስ ራሷን እንደምንመለከተው ወደ ዓለም ሁሉ በሁሉም አቅጣጫ መድረስ እንዳለብን የሚያስረዳን ምስጢር ነው።

ራሷን በማስተዋል በመታዘዝ እንዲያድግ ማድረግ ሌላው በራሷ የማደግ ምስጢር ነው። ሐዋርያው ጳውሎስም ይህንን እውነት እጽንኦት ሲሰጠው “ከሰማይ ለታየኝ ራሷን እምቢ አላልኩም።” በማለት ነው መታዘዙን የገለጸው። በራሷ ለማደግና፤ በሰማያዊው ራሷ ለመኖር ከተፈለገ ለራሷ መታዘዝ ምንም አማራጭ የማናገኝለት መንገድ ነው። ከዚያም ዘልቆ ያየነውን ሰማያዊ ራሷን ተጨባጭና፤ ገሃድ ወጥቶ

ሥራ ላይ እንዲውል ከተፈለገ መከተልና ማድረግ የሚገባን አራት መሠረታዊ አደራረጎች አሉ። እነርሱም ማየት፣ ማቀናበር፣ ማብራራትና ማሳደግ ናቸው። እነዚህ አራቱ መሠረታዊ አደራረጎች በኤፌሶን 4:11 ላይ ከተጠቀሱት ዓበይት የአገልግሎት ምድቦች ወይም የአገልግሎት ጸጋዎች ጋር እጅጉን የተቆራኘ ባሕርይ አላቸው። ይኸውም ነቢያቶች ያያሉ፣ ሐዋርያቶች በነቢያት የታየውን ራእይ ተቀብለው ያቀነባብራሉ፣ መሠረትንም ጥለው የአስተዳደርን ሥርዓት ያበጃሉ። አስተማሪዎች ደግሞ እግዚአብሔር የሰጠውን ነቢያት የተመለከቱትን፣ ሐዋርያት አቀናብረው መሠረት የጣሉትን ራእይ ያብራራሉ፣ ይገልጣሉም። እረኞች ደግሞ የታየውን፣ የተቀናበበረውንና፣ የተብራረውን ራእይ ተቀብለው መንጉቻቸውን ያሳድጋሉ፣ ይጠነቀቃሉ። ማለት ነው። ስለዚህ የነቢይ ዓይነ ልቦና የሐዋርያት መሠረት፣ የአስተማሪዎች ጸጋን የተሞላ አእምሮ፣ የእረኞች የፍቅር ልብ፣ ለራእይ ዕድገትና ፍጹምነት እጅግ አስፈላጊ ጉዳዮች ናቸው። ራእይ በነዚህ አራት ደረጃዎች እንደ ሰንሰለት ተያይዞ ካልተሸጋገረ በእንጭጭነቱ ይቀጫል አለዚያም ፍጹም ሆኖ ተጨባጭነት ሳይኖረው በሃሳብ ደረጃ ይቀራል። ዋጋም አይኖረውም።

ም ዕ ራ ፍ አ ሥ ራ አ ን ድ

የ ማ ጠ ቃ ለ ያ ሃ ሳ ብ

በ አ ገ ል ግ ሎ ት ማ ደ ግ

አገልግሎት ለተገለጠው ለእግዚአብሔር ፈቃድ በሙሉ ልብ መታዘዝ ስለሆነ በሥጋ እስካለን ድረስ መታዘዛችን ፍጹም ነው ማለትን አንደፍርም። ይሁን እንጂ ከእርሱ ጋር በመታዘዝ ለእርሱ መኖራችን በየጊዜው እየጨመረ መሄዱ የግዴታ ነው። እንግዲህ “በአገልግሎት ማደግ” ብለን የምንጠራው ይህን ዓይነት ሂደት ነው። በሕይወታችንም ሆነ በአገልግሎት እንድናድግ የእግዚአብሔር ፈቃድ መሆኑ እሙን ከሆነ ይህን ተግባራዊ ለማድረግ በጣም ከሚያስፈልጉ ነገሮች ውስጥ ጥቂቱን ለመጥቀስ ያህል የሚከተሉትን ነጥቦች እንመልከት።

አንደኛ አገልግሎትን ለይቶ መቀበል። የአገልግሎት ጥሪአችንን

ለይተን ካልተቀበልን በሙሉ ልባችን ለጥሪው መሰጠት ስለማንችል የአገልግሎታችን ጥራቱና ጥልቀቱ ይህን ያህል አይሆንም። ከዚህም የተነሳ ጥሪዬ ብለን ባልያዝነው አገልግሎት ማደግ አዳጋች ይሆናል። ስለዚህ የአገልግሎት እድገት መሠረቱ ከጌታ የተሰጠንን አደራ ለይቶ ተቀብሎ በታማኝነት ማገልገል ነው።

ሁለተኛ ለአገልግሎቱ የጠራንን ጌታ ማወቅ። የጠራንን ጌታ ታላቅነቱን፣ ምህረቱን፣ ቸርነቱን፣ ፍቅሩን፣ ርኅራኄውን፣ ይቅር ባይነቱን፣ ቅድስናውንና ንጽህናውን ካልተገነዘብን በተቀደሰው አገልግሎት ማደግ አስቸጋሪ ይሆናል። የእርሱን ማንነት በተረዳን ቁጥር የተሰጠንን ሃላፊነት በአክብሮት እንይዛለን። ጥረታችንም እርሱን ለማስከበር ብቻ ይሆናል ማለት ነው።

ሦስተኛ ለማደግ ፈቃደኛ መሆን። መንፈሳዊ እድገት የግለሰብን ፈቃደኝነት ይጠይቃል። የማደግ ፍላጎት ካለ እድገት ከግቡ ደርሶ ለማየት ስለምንፈልግ አስፈላጊውን ነገር ሁሉ ከማድረግ ወደ ጓሳ አንልም። የእግዚአብሔርን ቃል የሚፈልግ እንደሚያገኝ፣ ለሚያንኳኳ እንደሚከፈትለት፣ ለሚጠይቅ እንደሚሰጥ፣ ጽድቅን የሚራብ እንደሚጠግብ የሚያረጋግጠው በመንፈሳዊ እድገት ውስጥ የእምነት እርምጃ መውሰድ እንደሚያስፈልግ ለማሳየት ነው።

አራተኛ የሕጻንነትን ጠባዮች ለመሻር ፈቃደኛ መሆን። አዲሱን ለመቀበል አሮጌውን ማስቀመጥ ወይም ወደ ፊት ለመሮጥ ያለፈውን መተው አስፈላጊ ነገር ነው።

አምስተኛ የግል ድካማችንን ማወቅ። ሰው በሽታውን ካላወቀ መድኃኒት አያገኝም። ድካማችንን ለይተን በማወቅ በእግዚአብሔር ቃልና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ካላስወገድን ማደግ አንችልም።

ስድስተኛ የእግዚአብሔርን ድምጽ ለመስማት ጆሮን መሰጠት።

እግዚአብሔርን ካልሰማን ማደግ እንችልም። የእግዚአብሔርን ድምጽ ሰምቶ በሙሉ ልብ መታዘዝ ለእገልግሎት እድገት መተካያ የሌለው ነገር ነው።

ሰባተኛ ለተገለጠ፡ ለእግዚአብሔር እውነት መኖር። ለተገለጠልን ለእግዚአብሔር ቃል ካልኖርን በእገልግሎት ማደግ አስቸጋሪ ነገር ይሆናል።

ሰምንተኛ የቅዱሳንን ምክር መቀበል። እግዚአብሔር ለእድገታችን በተለያዩ መንገድ ይናገራል። ከእነዚህ አንዱ በእግዚአብሔር ሰዎች በኩል ነው። ለማደግ የሚፈልግ እገልጋይ የቅዱሳንን ድምጽ ሳይንቅ የሚሰማውን መርምሮ ከጌታ የሆነውን ለይቶ መቀበል ይኖርበታል።

ዘጠነኛ ከሁሉም የሚበልጠውን የእገልግሎት መንገድ ለይቶ ማወቅ። ከሁሉም የተሻለ የእገልግሎት መንገድ ድርጊት ሳይሆን በፍቅር መኖር ነው። ጥሪያዎችን እግዚአብሔርንና የእግዚአብሔርን ሰዎች እንድንወድ ነው። የእገልግሎት እድገት በፍቅር ማገልገል ብቻ ሳይሆን በፍቅር ምክንያት ማገልገል ነው። ለሚያድግ እገልጋይ የእገልግሎት መጀመሪያው ሆነ መጨረሻው ፍቅር ነው። “ፍቅር ግን ከሌለኝ ...” (1ቆሮ. 13:1)

አሥረኛ የእገልግሎት እድገት እንቅፋቶችን ለማስወገድ ፈቃደኛ መሆን። እድገት የተፈጥሮ ሂደት ቢሆንም ይህን ግስጋሴ ማደናቀፍ የሚችሉ ብዙ ማሰናከያዎች አሉ። በእገልግሎቱ ማደግ የሚፈልግ እገልጋይ እነዚህን ነገሮች ለይቶ ከእገልግሎቱም ሆነ ከሕይወቱ ማራቅ ይገባዋል። ብዙ ጊዜ የራሳችንን ሁኔታ ስንመረምር ለእገልግሎት ሕይወታችን እንቅፋት የሚሆኑ ነገሮች የሚከተሉትን ይጨምራል፡-

1► ደርሻለሁ ብሎ በእገልግሎት ውስጥ መዝናናት መጀመር።

- 2▶ የአገልግሎትን ጥሪ የእድገት መጨረሻ አድርጎ መገመት።
 - 3▶ ከሌላ ለመማር ፈቃደኛ ያለ መሆን።
 - 4▶ መንፈሳዊ ኩራት።
 - 5▶ ምክር ያለ መቀበል።
 - 6▶ ያለ ማንበብና ያለ ማጥናት (መንፈሳዊ መጻሕፍትን ያለማንበብና ያለ ማሰላሰል)።
 - 7▶ በቃሉ ጥናትና በጸሎት ያለ መትጋት።
 - 8▶ የእግዚአብሔርን ፊት መፈለግን ችላ ማለት።
 - 9▶ ካለፈው ያለ መማር።
 - 10▶ ነገርን አርቆ ያለ ማየት።
 - 11▶ ቆም ብሎ አገልግሎትን ያለ መመዘን።
 - 12▶ ከሌሎች ጋር ራስን ማወዳደር።
 - 13▶ አገልግሎትን እንደ ድርጊት መውሰድ።
 - 14▶ የሌሎችን ቅባትና ጸጋ መናቅ።
 - 15▶ በቅሬታ መኖር ወይም ቂም መያዝ።
 - 16▶ በፉክክር መንፈስ መኖር።
 - 17▶ የመጀመሪያን ፍቅር ችል ማለት።
 - 18▶ የአገልግሎትን ውለታ መቁጠር።
 - 19▶ ምስጋና ቢስ መሆን።
 - 20▶ ሁልጊዜ እንደ ትላንትና ለማገልገል መሞከር ናቸው።
- እነዚህን የመሳሰሉ ሁሉ ለአገልግሎት እድገት እንቅፋቶች ናቸው። እንተ በእነዚህ ነገሮች የራስህን አገልግሎት ብትመዝን የት ነው የምትሆነው?

በ ራ እ ይ ማ ደ ግ

እንግዲህ በራእይ ማደግና ራእይን ተጨባጭ ለማድረግ መለኰታዊን ራእይ እንደሚገባ መረዳት መሠረታዊ ነገር ነው። ከዚህ አንጻር፡-

ራእይ፣ እግዚአብሔርን ማየት

ራእይ፣ እግዚአብሔር የሚያየውን ማየት

ራእይ፣ እግዚአብሔር እንደሚያይ ማየት

በራእይ ማደግ፣

ይደርሱ ማየት

ይሆኑታቸውን ነገር ተጨባጭ ማድረግ

ይሆኑን አመለካከት ማስወገድ

ይሰማያዊውን ከሥጋዊው ራእይ መለየት

ይሰማያዊውን ራእይ ጨብጠን ለዚያ ለሰማያዊ ራእይ መኖር። ይህ ማለት ለሰማያዊ ራእይ ታዝዞ መኖር ማለት፣ ከስድነት፣ ከዓላማ ቢስነት፣ ከአቅጣጫ ቢስነት ነጻ መውጣት ማለት ነው። ሰማያዊ ራእይ ዓይንን ይከፍታል። ለሰማያዊ ራእይ ዓይኖችን ከታወረ፣ የሥጋዊ ዓይኖችንም አደጋ ላይ ነው። ለዚህ ዋነኛ ምሳሌ የሚሆነን የሶምሶን ሕይወት ነው። ሶምሶን ሰማያዊውን ራእይ ረሳ፣ ቸል አለ። ይህ እንግዲህ ለሰማያዊው ራእይ መንፈሳዊ ዓይንን ማሳወር ማለት ነው። ሶምሶን በዚህ ቸልተኝነቱና መንፈሳዊ ዕውርነቱ የተነሳ እጆቹን ለጠላቶቹ አሳልፎ ሰጠ። ከዚያም ጠላቶቹ አስቀድመው የወሰዱበት እርምጃ ዓይኑን ማውጣት ነበር። የሥጋዊ ዓይንም አደጋ ላይ መውደቅ ማለት ደግሞ ይህ ነው። ከዚያም የሶምሶን ጠላቶች እጆቹን በሰንሰለት አስረው ጉልበቱ ለእነርሱ እንዲንበረከክ አስገደዱት። የእግዚአብሔርን

ራእይ ቸል በማለት በንዝህላልነት የምንመላለስ ከሆነ፣ ቅጣቱ የሚጀምረን በዚህ በምድር ላይ ነው፤ ትልቅ ጉዳት አለበት።

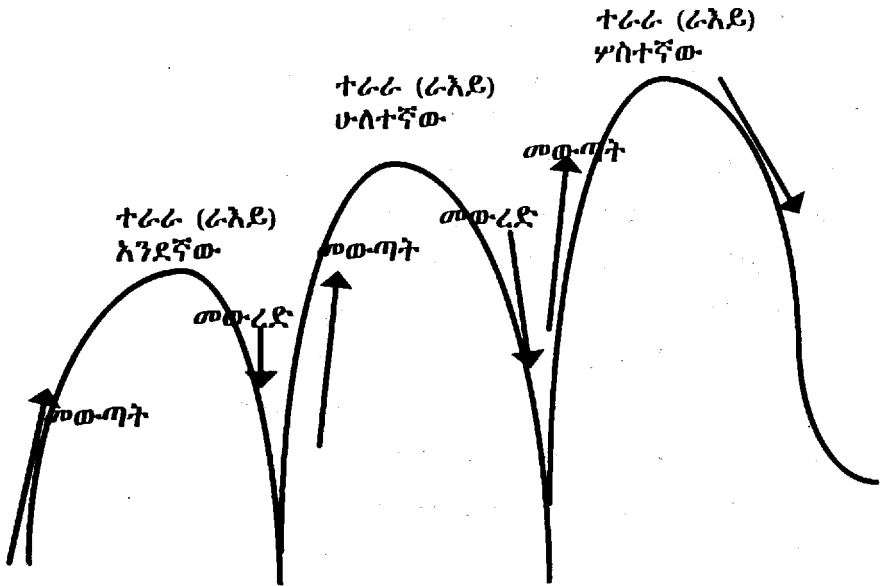
ስለዚህ እግዚአብሔር ለሰጠን ራእይ በመጠንቀቅ ወደ ፊት መገሰገስ በጣም አስፈላጊ ነው። በራእይ ማደግን ሰፋ አድርገን ሊመጣ ያለውን ነገር ማለት የወደፊቱን አይተን “...የሰማዩ አምላክ ያከናውንልናልና፣ እኛም ባሪያዎቹ ተነስተን እንሠራለን፤...” ማለትን መቻል ነው። (ነህ. 2:20) መንፈሳዊ ራእይ ከሩቁ እንደሚታይ የተራራ ሰንሰለት ነው። ከርቀት አንድ ይመስላል በቀረብን ቁጥር ግን አንዱ ተራራ ከሌላው ያለው ርቀት ግልጽ እየሆነ ይሄዳል። መንፈሳዊ ራእይም እንደዚህ ነው። እግዚአብሔር እንድንደርስበትና እንድናከናውነው በሩቁ ያሳየናል። በቀረብን ቁጥር ቅደም ተከተሉ ግልጽ እየሆነ ይሄዳል። በዚህ ውስጥ ሁለት በጣም አስፈላጊ ነገሮች አሉ።

አንደኛው ዓይነትንን አንስተን ጌታ የሚያሳየንን ማየት መቻል ነው። ትኩረቱ በዛሬ ችግርና ሥራ ላይ ብቻ የሆነ አገልጋይ የወደፊቱን ማየት አይችልም ወይም ይቸገራል። ጌታ ኢየሱስም ሐዋርያት የመንግሥቱን ሥራ ማየት አቅቷቸው ለቀኑ በሚሆን ምግብ ብቻ ላይ በጣም ባተከሩ ጊዜ ይህ አደገኛ መሆኑን ለማሳሰብ እንዲህ አላቸው፡- “እናንተ፡- ገና አራት ወር ቀርቶአል መከርም ይመጣል ትሉ የለምን? እነሆ እላችኋለሁ፣ ዓይናችሁን አንሱ አዝመራውም እሁን እንደ ነጣ እርሻውን ተመልከቱ።” (ዮሐ. 4:35)

ሁለተኛው በራእይ ለማደግ መጀመሪያ የደረሰንበት ወይም ጌታ ግልጽ አድርጎ ያሳየንን በሥራ ላይ ማዋል ነው። ይህን ሳናደርግ ወደ ሌላ ካለፍን የነገሩ ቅደም ተከተል ከመዛባቱ በላይ በእግዚአብሔር አሠራር ሳይሆን በራሳችን ዘዴ መሥራት ስለምንጀምር የሥጋ ሥራ ይሆናል። በዚህ ዓይነት ሁኔታ የእግዚአብሔርን ራእይ ማሳደግ

አይቻልም።

ሦስተኛ በራእይ ለማደግ ከአንዱ ተራራ ወርደን ወደሚቀጥለው ላይ መውጣት ያስፈልጋል። እሳይ እንደ ተጠቀሰው እግዚአብሔር የሚያሳየን ራእይ እንደ ተራራ ሰንሰለት የተያያዘ ነው።

አንዱ ወደ ሌላው ያሳድጋል። ችግሩ ግን የመጀመሪያውን ራእይ በሥራ ላይ አውለን ከተባረክንና ከተሳካልን ከዚያ ተራራ ጫፍ ወደ ሌላው መዝለልን እንፈልጋለን። ይሁን እንጂ ነገሩ እንደዚያ አይሠራም። ወደ ሁለተኛ ተራራ ወይም ወደ አገልግሎት ራእይ ለመግባት ከመጀመሪያው ወርደን ወደሚቀጥለው መውጣት ያስፈልጋል። ብዙ ጊዜ ለራእይ እድገት እንቅፋት የሚሆነው ይህ ነው። ወርደን እንደገና ወደሚቀጥለው ከመውጣት ይልቅ እዚያው መቆየቱን እንመርጣለን።

ሰለዚህ ነው ሌሎችን ለአገልግሎት ማዘጋጀትና ሃላፊነቱን ማስተላለፍ በጣም የሚከብደን። ወርዶ መጀመር ራስን ዝቅ ማድረግ ይጠይቃል። ይህ ለራእይ እድገት ምሰሶ ነው። ይህም ስለሆነ በራእይ ለማድረግ እንደ ጳውሎስ “አሁን እንዳገኘሁ ወይም አሁን ፍጹም እንደ ሆንሁ አይደለም፤ ነገር ግን ስለ እርሱ በክርስቶስ ኢየሱስ የተያዘሁበትን ያን ደግሞ እይዛለሁ ብዬ እፈጥናለሁ። ወንድሞች ሆይ፤ እኔ ገና እንዳልያዘሁት እቆጥራለሁ፤ ነገር ግን አንድ ነገር አደርጋለሁ፤ በኋላዬ ያለውን እየረሳሁ በፊቱ ያለውን ለመያዝ እዘረጋለሁ፤ በክርስቶስ ኢየሱስ ከፍ ከፍ ያለውን የእግዚአብሔርን መጥራት ዋጋ እንዳገኝ ምልክትን እፈጥናለሁ።” (ፊል. 3:12-14) ማለት መቻል አለብን።

ደራሲው ያሳተማቸው መጻሕፍት

- 1▶ ክርስቶስ በማደሪያው ድንኳን ውስጥ (የመጀመሪያ እትም)
- 2▶ አገልግሎትና የጽድቅ አክሊል ለመንፈሳዊ መሪ
- 3▶ ከዚህም የሚበልጥ
- 4▶ አገልግሎትና የጽድቅ አክሊል
- 5▶ ክርስቶስ በማደሪያው ድንኳን ውስጥ (ሁለተኛ እትም)
- 6▶ የእግዚአብሔር ሰው ሆይ
- 7▶ በአገልግሎትና በራእይ ማደግ